

Ada Limón

Cápák a folyókban (*Sharks in the Rivers*)

Elképesztő dolgokat mondunk
majd egymásnak hajnalban –

mélabúnk a gyökereink felől tör elő,
vizünk roppant tagjainkba emelkedik.

Egész éjjel máglyákról, égő rakásokról álmodtam
és férfiak kísérteteiről, meg a lángmadarak
mögül leső szellemekről.

Többé nem tudom megmondani az ajtókról, nyílnak-e, vagy záródnak,
csak az ajtókeretet hallom, ahogy azt mondja: *Kelj át.*

Rövid a gyalogtáv –
egy másik hálózobába.

Ügyelj a kilincsrre! Ügyelj a kulcsra!

Elmesélem egy barátomnak, mennyire félek a cápáktól.

Hogy azt hiszem, láttam őket az öbölben,
az utca túloldalán.

Egyszer ki is akartam lesni őket,
egy marék rezgőfű volt a kezemben,
reszkettem, mint a nyárfalevél.

A barátom cikket küld a National Geographic egy friss számából, mi-
szerint

*Az Egészségügyi Minisztérium adatai alapján
évente kevesebb embert harapnak meg cápák, mint New York-iak.*

Aztán utamra bocsát. Egyenesen a Cápák Városába.

Egy újabb ajtón keresztül az East River tengerszorozhoz sétálok, azt ismételve:

A cápa is csak ember.

A cápa is csak ember.

A cápa is csak ember.

Minden szükségeset a teniszcipőm
aljára írok, azt mondom, *Sétáljunk együtt.*

A nap olyan mögöttem, mint egy tűzrakás.
Apró pászmák a folyó hullámfodrain.

Mondok valamit Istennek, de ő nem létezik,
szóval a folyónak mondom, azt mondom:

*Át akarok kelni ezen az ajtón,
de a peremen ólálkodó szellemek nélkül,
azt akarom, maradjanak itt.
Azt akarom, hogy nélkülem folytassák.*

Azt akarom, hogy égjenek el a vízben.

Az igazi ok (*The real reason*)

Hogy miért nincs tetoválásom, az nem az én történetem. Az anyámé. Egyszer, huszonévesen, a Bedford sugárúton sétálva felhívtam, ahogy szoktam,

ahogy a mai napig teszem. Elmeséltem neki, hogy szeretnék egy tetoválást a tarkómra. Valami aprót, de maradandót,

és mivel anyám művész, azt szerettem volna, ha ő tervezi meg a mintát, a szimbólumot, egy halat, amivel éjjelente álmodom. Egy víz alatti talizmánt, egy anyai ajándékot

a testemre. Nyilván azt hittem, megtiszteltetésnek veszi. De megismerhetjük-e egymást valaha teljesen? A csend, akár egy kórterem,

anyám a könnyeivel küzdött. Akkor megfogadtam, hogy sosem csináltatom meg. Sosem engedem, hogy tú érjen a nyakamhoz, a karomhoz, a testemhez. Maradok magam,

bőröm a bőr, amit ő szabott rám, amikor világra hozott. Csak később tudtam meg, hogy ez nem is a tetoválásról szólt, inkább a hegekről,

a sebhelyességről. Amit még nem tudsz (és épp emiatt nem rólam szól ez a történet), hogy anyám testét égési sérülések borítják.

Nagy részük egy robbanásból származik, ami magával vitte az első gyereket, akit akkor a hasában hordott, másik részük a bőrátültetésből, amikor a saját bőréből vettek,

ahogy eltakarják, amit el kellett. A húszas évei végén járt, amikor ez történt.

A műterme mellett, a város központjában. Nagyon fontos, hogy megértsd,

az én anyukám gyönyörű. Magas és elegáns, karcsú és erős. Sosem ismertem másilyennek, a bőrét, amit gyerekujjaim

feltérképeztek, itt-ott furcsa érdességével, mintha néhol tűzdelések, máshol folyómedrek mintáznák. Anyám csodálatos, természetfeletti, túl-élt tüzet,

egy meg nem született gyerek halálát. Forróság és lángok és halál, ezek tették őt szemmel láthatóan varázslatossá, főnixmadárrá. Ma már tudom,

nekem valami egészen mást akart. Hogy minden reggel úgy ébredjek, hogy felismerem a saját testemet, ezt az egyetlen, amit ő alkotott

– engem –, hogy maradjak meg olyannak, amilyenek szánt, hogy legalább az egyikünk megússza ép bőrrel.

Fehér Tamara fordítása